

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi K. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.

II AGz 219/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 lipca 2023 r.:

1. odrzuca skargę;

**2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od
kosztów sądowych.**

UZASADNIENIE

Pismem z 7 lutego 2023 r. K. J. (dalej: „Skarżąca”), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – adw. A. N., złożyła skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt VII AGz 219/22, wnosząc o „stwierdzenie przewlekłości postępowania oraz zasądzenie od organu na rzecz strony kwoty jaką Sąd Apelacyjny uzna za uzasadnioną w celach prewencyjnych lecz nie mniej niż 6000 zł tytułem przewlekłości postępowania oraz kosztów zastępstwa prawnego w niniejszym postępowaniu z tytułu jego ustanowienia” (s. 1 skargi, pisownia oryginalna). Jednocześnie skarżąca wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), skarga powinna (...) zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Na mocy art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W niniejszej sprawie należało zastosować art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, albowiem Skarżąca w istocie nie wykazała na czym miałyby polegać przewlekłość postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Trudno uznać za przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie zaprezentowanie chaotycznych wywodów dotyczących m.in. pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej przed prawem polskim czy „rozporządzenia eIDAS”. Skarżąca nie odnosi się do konkretnego postępowania, w którym dopatruje się przewlekłości procedowania. Rozpatrywana skarga ma charakter szablonowy i jest powieleniem wielu innych – całkowicie niezasadnych – środków zaskarżenia wywiedzionych przez pełnomocnika reprezentującego Skarżącą. Taka postawa Skarżącej nie zasługuje na ochronę prawną, zwłaszcza, że analiza akt sprawy przekonuje, że Sąd Apelacyjny w Warszawie nie działa w sprawie przewlekłe i to pomimo obstrukcji procesowej, którą stosuje Skarżąca. Niniejsza skarga, jako niedopuszczalna, podlega więc odrzuceniu *a limine*.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 9 ust. 1 i 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

Z uwagi na odrzucenie skargi bezprzedmiotowe stało się rozpoznawanie wniosku o zwolnienie skarżącego od kosztów sądowych.

[D.Z.]

[ms]